

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

22 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Plămădeală Roman în numele inculpatului Vasilenko Valeria, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2019, în cauza penală privind-o pe

Vasilenco Valeria xxxx, născută la xx xx xxxx, originară xxxx, domiciliată xxxx xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.05.2018 – 05.03.2019;

Instanța de apel: 19.03.2019 – 07.05.2019;

Instanța de recurs: 07.08.2019 – 22.01.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 martie 2019, Vasilenko Valeria a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.190 alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul de 10 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Vasilenko Valeria, în perioada iulie-august 2016 activând în calitate de taxatoare în troleibuzul nr. 10, în timp ce se deplasa prin mun. Chișinău sos. Hâncești sect. Centru, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a acesteia, sub pretextul de a se folosi o perioadă de timp, a primit de la șoferul troleibuzului, partea vătămată Crețu Anatol un inel din aur, evaluat de către acesta la suma de 7 800 lei, pe care l-a înstrăinat, cauzând astfel părții vătămate Crețu Anatol un prejudiciu material considerabil.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia au declarat apeluri:

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei

noi hotărâri prin care lui Vasilenco Valeria să-i fie stabilit pedeapsă de 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip semiînchis.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că, instanța corect a calificat acțiunile lui Vasilenco Valeria și calificarea juridică nu se contestă, însă pedeapsa stabilită o consideră prea blândă și neproportională cu pericolul social a acțiunilor criminale comise. În cadrul cercetării judecătorești nu au fost stabilite careva motive care ar concluziona că nu este rațional ca inculpatul să nu execute pedeapsa cu închisoare, prevăzută de lege pentru fapta săvârșită.

Astfel, acuzarea consideră că pedeapsa stabilită inculpatei prin aplicarea amenzii în mărime de 500 unități convenționale, este prea blândă și nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acesteia, cât și din partea altor persoane.

3.2. Avocatul Andrușciac Victor în numele inculpatei a atacat sentința, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Vasilenco Valeria să fie achitată.

În motivarea apelului, avocatul a indicat că, probe prezentate de către partea acuzării nu dovedesc vinovăția inculpatei, n-au fost prezentate probe concludente care ar putea fi puse la baza sentinței de condamnare.

Totodată, sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2019, apelul procurorului a fost respins ca depus peste termen.

Apelul avocatului Andrușciac Victor a fost respins ca nefondat cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Pentru a se pronunța, cu referire la cererea de apel înaintată de către procuror, instanța de apel a constatat că, la 05 martie 2019 Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani a emis sentința de condamnare în privința inculpatei Vasilenco Valeria.

Procurorul a contestat cu apel sentința primei instanțe, cererea de apel fiind depusă la 16 aprilie 2019.

Instanța de apel a notat că, conform art.402 alin.(1) Cod procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

Potrivit art.230 alin.(2) Cod procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Sub acest aspect se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 30 ianuarie 2019, procurorul a fost prezent în penultima ședință, unde i s-a comunicat despre data și ora desfășurării următoarei ședințe, și anume despre data pronunțării sentinței pentru data de 26 februarie 2019, în această zi instanța nu s-a pronunțat și și-a rezervat încă un termen pentru deliberare, fiind fixată ședința pentru data de 05 martie 2019, despre ședința de judecată fixată pentru data de 05 martie 2019, atunci când a avut loc

pronunțarea sentinței, procurorul a fost înștiințat în mod legal prin telefonogramă (f.d.155), ultimul ne reprezentând-se în ședință din motive necunoscute.

În speță, instanța de apel a stabilit că, apelul declarat de procuror, la 16 aprilie 2019, a fost depus cu omiterea termenului de 15 zile stabilit de lege pentru declararea apelului, prin urmare fiind respins ca fiind depus peste termen.

Instanța de apel a relevat că apelantul nu a invocat careva motive pertinente de omitere a termenului de declarare a apelului, respectiv, instanța de apel nu a reținut nici un temei pentru repunerea apelantului în termenul de declarare a apelului.

Cu referire la apelul apărării, instanța de apel a menționat că, prima instanță, corect, a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpata a săvârșit anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a considerat că prima instanță just și-a întemeiat sentința în baza declarațiilor martorilor și probelor scrise, iar prin analiza lor cu certitudine s-a dovedit vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate, iar acuzațiile sunt bine justificate standardului de dovadă „în afara dubiilor rezonabile”, la această concluzie a ajuns instanța de apel din analiza probelor pertinente și concludente, utile administrate în ședința de judecată care nu au fost combătute de către partea apărării, astfel de dovadă rezultă din existența deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau a similitudinilor prezumției de fapt necombătute, care poate fi luat în considerație de comportamentul părților când sunt obținute dovezile respective.

Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatei.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către avocatul Plămădeală Roman în numele inculpatei, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Vasilenco Valeria să fie achitată.

În motivarea recursului declarat a menționat că, instanțele inferioare nu au elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și nu au dat o apreciere corectă probelor, acestea fiind bazate doar pe presupuneri, atât la etapa urmăririi penale cât și în cadrul examinării cauzei în instanța de fond și apel nu au fost acumulate probe pertinente și directe care ar demonstra vinovăția lui Vasilenco Valeria în săvârșirea infracțiunii imputate.

În context, recursul este axat pe aceleași afirmații, care au fost invocate în apel.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de partea apărării, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit

neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul invocă drept temeiuri pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, exprimând convingerea că, instanța de apel greșit a ajuns la concluzia în ce privește condamnarea inculpatei în baza art.190 alin.(1) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii incriminate, însă Colegiul penal consideră că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Lecturând recursul, Colegiul penal reține că, acesta nu este motivat prin prisma temeiurilor indicate, recurentul de fapt criticând modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, considerând că acestea sunt insuficiente și nu dovedesc cu certitudine că fapta incriminată în actul de învinuire a fost comisă de către inculpată.

Colegiul penal menționează că, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat. Critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

Cu referire la art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală invocat de către recurent, Colegiul penal menționează că acest punct conține 5 temeiuri care pot fi invocate în recurs, însă recurentul nu a concretizat care din aceste temeiuri le pune la baza cererii de recurs înaintată și prin ce se confirmă acestea, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inadmisibilă, prin urmare Colegiul consideră că prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, a fost invocat de recurent declarativ, nespecificând care eroare prevăzută la pct. 6) al articolului menționat a fost comisă de către instanța de apel, fiind invocat întru susținerea criticii privind aprecierea probelor, cu mențiunea asupra faptului că, instanța de apel nu a apreciat în mod corespunzător probele prezentate în sprijinul învinuirii.

Cât privește pretinsa eroare de drept prevăzută la pct. 8) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, semnalată de recurent, instanța de recurs o consideră ca fiind indicate la fel în mod declarativ, deoarece acest temei este prezent atunci când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în

hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective, însă, reieșind din alegațiile recurentului, acesta nu este de acord cu încadrarea acțiunilor inculpatei în baza art.190 alin.(1) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate, solicitând casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea unei hotărâri de achitare.

Colegiul penal analizând argumentele recurenului, în coraport cu materialele cauzei și decizia recurată, ajunge la concluzia că probele acumulate și examinate de instanța de apel au fost apreciate potrivit prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă că inculpata Vasilenco Valeria a comis infracțiunea prevăzută de art.190 alin.(1) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal menționează că, judecând apelurile, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond. Astfel, instanța de apel corect a ajuns la concluzia enunțată la pct.5 din prezenta decizie, stabilind totodată, că vinovăția inculpatei a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate la cauza penală, care demonstrează vinovăția inculpatei în afara oricărui dubiu rezonabil, iar careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatei, nu au fost depistate.

De asemenea, instanța de recurs consideră necesar a menționa că, potrivit prevederilor art.27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, că aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei așa cum propune partea apărării este o competență și prerogativă legală a instanțelor de fond și aceasta nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală, astfel invocarea acestei chestiuni drept temei de casare în recursul ordinar este lipsită de suport legal.

Mai mult, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de 9 Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile

esențiale supuse atenției sale.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la examinarea recursului în speță, nu și-a găsit confirmare prezența erorii de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal atestă că, la examinarea cauzei de către instanța de apel au fost respectate prevederile legale prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar temeiurile invocate de către avocatul Plămădeală Roman în numele inculpatei, prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Plămădeală Roman în numele inculpatei Vasilenco Valeria, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2019, în cauza penală privind-o pe *Vasilenco Valeria xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 20 februarie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac